

Sygn. akt IX Ka 732/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Ćwiek

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r.

sprawy M. P.

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Staszowie

z dnia 24 marca 2015r. sygn. akt II W 183/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny za czyn przypisany, na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę nagany;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

IXKa 732/ 15

UZASADNIENIE

M. P. został obwiniony o to, że:

w dniu 14. 07. 2014 r. około godz. 7. 30 na skrzyżowaniu ulic (...) w S., woj. (...), zaparkował pojazd F. (...) na w/w skrzyżowaniu,

tj. o popełnienia wykroczenia z art. 97 kw

Sąd Rejonowy w Staszowie w sprawie IIW 183/ 15 orzekł co następuje:

I. uznał obwinionego M. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, a stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył obwinionemu karę 300 (trzystu) złotych grzywny,

II. zasądził od obwinionego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 30 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył obwiniony nie precyzując zarzutów. Z uzasadnienie wynika jednak, że zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary wynikającą z nieuwzględnienia, iż naruszenie przepisów miało drobny charakter, a nadto pominięcia jego bardzo trudnej sytuacji materialnej.

Nie sprecyzował wniosku, a jedynie poprosił o ponowne przeanalizowanie sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Zarzut wynikający z treści apelacji- rażącej surowości kary jest w stopniu oczywistym zasadny. Przede wszystkim Sąd Okręgowy w żadnym razie nie akceptuje oceny Sądu I instancji, jakoby stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu był duży. Stanowisko takie jest wręcz irracjonalne i stanowi albo wyraz braku indywidualnego podejścia do konkretnej sprawy, albo jest wynikiem używania w motywach wyroku sztamowych określeń do stanów faktycznych całkowicie różnych i nieprzystających do takich ocen. Wielokrotnie Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podkreślał, że już sam charakter zakwalifikowania przez ustawodawcę określonych czynów do kategorii wykroczeń powoduje, że co do zasady czyny te charakteryzują się znacznie niższym stopniem karygodności, aniżeli przestępstwa- rzadko kiedy i tylko w wyjątkowych wypadkach sięgających poziomu przeciętnego. Jeśli do tego dodamy, że w przedmiotowej sprawie ocenie podlega czyn, który nawet w katalogu wykroczeń uznaje się za drobny, w porównaniu chociażby z innymi wykroczeniami drogowymi z art. 86 kw, art. 87 kw, art. 92 § 2 kw, czy art. 93 kw, to bezzasadność oceny Sądu meriti jawi się jako oczywista.

W dalszej kolejności oderwane od rzeczywistości jest twierdzenie Sądu Rejonowego, iż orzeczona grzywna jest w zakresie możliwości majątkowych obwinionego. Wręcz bulwersujące jest stanowisko i niewątpliwie powodujące sprzeciw wśród osób, które znałyby treść wyroku i uzasadnienia Sądu I instancji, że osiągnięcie dochodu miesięcznego w wysokości 860 zł miesięcznie-bo tak ustala Sąd a quo, pozwala obwinionemu uiścić grzywnę i koszty w łącznej kwocie 430 złotych. W tym miejscu należy przypomnieć, że minimum socjalne (próg ubóstwa) w Polsce w czerwcu 2014 r. dla jednoosobowego gospodarstwa emeryckiego wynosiło 1.076,73 złotych. W sytuacji, gdy obwiniony jest osobą schorowaną wydającą znaczne kwoty na leki (pliki zaświadczeń, rachunków etc.) to jego ubóstwo jest tym bardziej widoczne. W takim stanie faktycznym orzeczenie kary grzywny w kwocie zbliżonej do połowy jego miesięcznych dochodów, które same nie wystarczają na godną egzystencję- za tak błahy czyn jest orzeczeniem drakońskich, niesprawiedliwym i nieakceptowanym społecznie, a przez to szkodliwym.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał, że wystarczającą dolegliwością będzie kara nagany i konieczność uiszczenia zryczałtowanych wydatków za postępowania przed Sądem I instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 456 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Krzysztof Sajtyna